

שמועה רביעית-חמישית – שנה שלישית - שיעור 18ב: המשכת שם אהו-ה ועניינו

העסמ"ב שבתוך שם ע"ב

אנחנו מתחילים מטיפה של אהבה. הטיפה הזו נפתחת בתוך אמא לארבע- חכמה, בינה, דעת דחסדים ודעת דגבורות, של שם ע"ב. אבל בעצם מתגלה- ששלושת המוחין שהם שם ע"ב, הם בעצם עסמ"ב. אבא מכיל בתוכו גם את כל הפרצופים הבאים. אבא, כנקודת חיים, מכיל את כל החיים שרוצים להתממש- את החכמה, הבינה, דעת דחסדים ודעת דגבורות, שטמונים בתוך ה'י'. כל מה שאנחנו זו תנועת חיים. כל מה שאני עושה זה שאני חי. כשאני מתבונן, מרגיש, חש, אני חי. החיים נושאים את הכל בתוכם. הטיפה של אבא, שזו הבקשה לחיים, הרצון לחיות, מכילה את כל המתהווה שלי. גם הבינה, התפארת והמלכות כלולות שם. גם אמא, ז"א ונוק', כלולים שם, במובן של ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן. זוהי הבנה מחודשת של אבא, של הארת החיים שיש לו מאמא, ואיך הוא עובד עם אבא ואמא בתוכו, איך הוא פוגש את הנקבה, דרך שם ב"ן.

הטיפה עצמה היא נקודת חיים, היא מכילה בתוכה את החב"ד של החיים. החב"ד זה היכולת שלי להתבונן בה, להבין אותה, ולהיות מודע אליה. לדעת מה הידע החי שצמח פה ולהתחיל לרצות לפעול דרכו. כשיש לך נקודת רצון חיים חדשה, או הכרה חדשה שנולדת בך, אתה שווה בה, מתחיל להתבונן בה, לגעת, לחוש את הנעלם שמתחיל להתעורר בתוכה. צריך ידיעה חדשה של חיים שרוצה להופיע, ואתה תרצה לממש את זה. אפשר ככה לראות איך טיפה מתחילה להיפך לחכמה בינה ודעת. אבל כל זה בעומק לא רק נפתח בתוך החכמה, אלא הולך לפתוח את כל הציר שלך. את כל מה שאתה, מי שאתה. כל ה-מ"י שאתה, בחכמה כלולה גם אבא, אמא, ז"א ונוק'. בתוך התנועת חיים הזאת כל הפרצופים כלולים. החכמה עצמה זה י' ו' ד'. ה'י' זה החכמה, כשהיא באה בתוך הדי- אז היא יכולה להיות ה', ד' עם י'. ה'י' שבחכמה זה הז"א, החיים שהוא רוצה להמשיך דרכו, והד' זה המלכות שבו. המקום שחסר ומבקש חיים. במובן מסוים ה'י' כוללת בתוכה את כל התנועות שעתידות להופיע. זה המוחין.

זה המוחין של אבא, שחסרים את ה-ה' האחרונה כי הם בתוך אמא. ארבע ה-יה"ו יתלבשו בתוך אמא. אמא תתן להם לבושים, ארבע אה"י. ארבע המוחין של אבא יבואו בתוך ארבעה מוחין של אמא, כלבושים שלהם. הלבוש חייב להתלבש בתנועות של אהי-ה. אם לא תנתן לזה תנועה של אהי-ה, אם לא יהיה אמון בחופש הפתוח של החיים, זה יתקע את זה בשם אלוקים. מוחין דיניקה. שם הוי-ה שלי ישמש לשם אלוקים שלי. אני אעשה עוד מאותו סוג, מהידוע שלי כבר, של המוחין דיניקה שלי. לא תהיה לי מסוגלות לצמוח למשהו חדש, שעדיין לא התהווה בי, אבל כבר מבקש להופיע.

כל זה מגיע בתוך הצלם של אמא. מוחין דאבא ומוחין דאמא יכנסו בנה"י דאמא. נה"י דאמא נכנסים בתוך הז"א. לאט לאט, בשלושה פרקים. זה מצריך מסע. מצריך תהליכי למידה. לאט לאט זה יכנס בתוכי. יהיו לי המון תהליכי התפתחות ארוכים עם זה. בהתחלה נלמד לחיות את זה. אחר כך נלמד לדבר את זה. אחר כך נלמד לחשוב עם זה, לפעול עם זה, להפגש עם זה. אלו תהליכי הצמיחה שלנו.

דעת של שם אהו"ה

אבל, תדע לך שזה רק חכמה ובינה. ארבעה מוחין דאמא וארבעה מוחין דאבא זה רק בחכמה ובינה. יש עדיין עוד מוחין של דעת שצריכים להכנס- דעת דחסדים ודעת דגבורות. שמות אהו-ה. יש פה בלבול. המהרר"ו הסתבך עם זה, יש כאן שני סוגי דעת- דעת של המוחין ודעת כללית. דעת של הגוף. הדעת של המוחין, זו הדעת שמחברת חכמה ובינה בתהליכי החשיבה הפנימיים שלנו. גם לה יש דעת עליון ודעת תחתון.

זה מה שאנחנו בד"כ רגילים להכיר ולעבוד איתו, כשאנחנו אומרים דעת. אבל יש דעת שהיא שם אהו-ה. דעת של אהו-ה זו דעת שזורמת בגוף. דעת שמחברת שמיים וארץ. דעת שנמצאת בקצות אצבעות הידיים ובקצות אצבעות הרגליים. אצבע-גימטריה אהו-ה במילוי יודין. המהרח"ו אומר שכל פעם שאתה רואה את האצבעות שלך תכוון שם אהו-ה במילוי יודין. גימטריה אצבע. הקצוות שלה, זה הדעת. הדעת שמקדשים בה את הידיים ואת הרגליים. הדעת של חיבור שמיים וארץ. ש"אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים" ו"מקדש אדני כוננו ידיך", זו הדעת של התנועה. בתנועת הידיים ותנועת הרגליים, יש דעת. הדעת הזו זורמת בכל הגוף שלנו. היא מרכז הרוח. היא דעת של תנועה, היא לא דעת של חשיבה.

זה ידע של הרוח שנעה בתוכנו. יש לו שורש במוחין, אבל הוא לא אותו דבר כמו מוחין. הוא לא מח בינה ומח חכמה. הוא דעת שזורמת בין הכתפיים, זורמת לידיים, זורמת לרגליים, מתגלה בקצוות שלנו. היא נעה בין קטבים ומייצרת תנועתיות של חיבור, של אחדות. זה סוג אחר של דעת. היא עוד שפה של תנועה. בגלל שהיא לא דעת של מוחין היא הרבה פעמים מפוספסת. אנחנו לא כ"כ יודעים להקשיב לדעת הזו, אבל היא מאוד יסודית. הרבה מגדולי ישראל אהבו אותה אהבה גדולה במיוחד. לדוג', אומרים על הבעש"ט שהוא מאוד הלך עם שם אהו-ה. זו דעת שמופיעה לפעמים כשאנחנו יודעים דברים ואז אנחנו נעים אותם. לא כשאנחנו חושבים אותם.

זה לא אינטואיציות בהכרח. כשאתה יוצר, אתה יודע את האחד בתהליכי היצירה. תוך כדי שאתה יוצר, אתה לוקח דברים שהם שונים מפגיש בניהם, מתברר בתוכם, מצליח לייצר יצירה שהיא אינטגרטיבית. אז נולדת בך ידיעה של האחד שלא ידעת קודם. זו ידיעה של האחד שנוצרה כי קרה משהו.

יכולת לחשוב מראש מה תהיה משמעות החיבור בינך לבין רעייתך שתחיה. ואז נולדה לך ילדה, אתה מסתכל עליה ולאט לאט אתה רואה את האחד שבתנועה, פותח הבנה חדשה לגמרי לידיעת האחד שבין אבא לאמא. זו לא ידיעת האחד שאבא ואמא חושבים שהם יודעים, על המשמעות שביניהם. הילדים מגלים שיש עוד הרבה צורות של אחד שטמונות בתנועה שטמונה בין אבא לאמא, שהם לא דמיינו אותה. חיבורים מופלאים. העקשנות שלי והעוצמות של אשתי, נפגשות בילד. זו דעת שבתנועה, לא דעת שבחשיבה.

תנועות החיים יוצרות מפגשים שחושפים את האחד. שבין השמיים לבין הארץ. זה הקצוות, זה אהו-ה. אהו-ה כשהוא מופיע בחסדים, מופיע גם בכל יד. תנועות היצירה שלנו, תנועת הרגליים והידיים שלנו, תנועת מרכזי הגוף, כתפיים- הם שמות אהו-ה.

אני יכול לדבר על המוחין, ויש בהם דעת. יש לנו תמיד דעת בחשיבת המוחין שלנו. אבל יש דעת כוללת יותר. שהיא המכלול השלם של התמונה. המכלול השלם של התמונה זה שיש לי מוח חכמה, מח בינה, ודעת-תנועתית. דעת שנוצרת מתנועת החיים, שהיא לא הדעת החשיבתית. השורש שלה שם, אבל הרבה פעמים תמצאו אותה זורמת נמוך יותר. אבא, אמא, ודעת שנקראת ילדים. הדעת שזורמת בתוך התנועה. זו שפה, והרבה מהשפה של הרוח של היצירתיות שם. היא לא בדעת החשיבתית. הדעת החשיבתית יכולה להפרות את הדעת היצירתית, אבל הדעת היצירתית תברר על האחד דברים שלא ידענו לפני כן.

דוגמא נוספת: אתה נכנס לכיתה, יש לך מוחין מה אתה אמור ללמד היום. אתה חושב שאתה יודע גם מה אתה אמור ללמד היום. אתה פוגש את העיניים של התלמידים שלך ומתחיל האינטראקציה בכיתה. קורה שם משהו אחר. הדעת הזו נמצאת שם, הדעת של היצירה. הדעת שהיא יותר רגשית ויצירתית ומפגישה את המוחין עם המציאות, ונעה בין קטבים, והיא עוד שפה של תנועה של תודעה. של דעת. היא גם חלק מהדרך של המוחין לבא לתוך המציאות. לא רק את המוחין באמת, אולי את מה שמעבר למוחין.

הדעת הזו נולדת מהחיבור בין אבא לאמא, אבל בעומק יש לה גם שורש אריכאי. יש לנו שלושה מוחין:

חכמה בינה ודעת. חכמה מייצגת את האבא, הבינה מייצגת את אמא, ולכל אחד יש ארבעה מוחין. את מי הדעת מייצגת? את מה שבין אבא לאמא. את הז"א שרוצה להיוולד מתוכם, שהוא סוג של יצירתיות שהיא לא בקופסה של החשיבה. עיקר שם אהו-ה יתגלה בפרשת 'ואהבת' ובפרשת 'והיה אם שמוע'. שם מתגלה שם אהו-ה. הוא עדיין לא יכול באמת להתגלות. כי אנחנו עדיין בשלב המוחין של הכוונות. עשינו תהליכי חשיבה, עלינו למעלה לתוך או"א, המשכנו שם מוחין התחלנו לפתוח שם מוחין. אנחנו רק אומרים שגם המוחין האלה מכילים בתוכם את אהו-הות, את הדעת. אבל היא לא יכולה באמת להתפשט עדיין. היא תתפשט, תתגלה, תופיע, כשהיא תתחיל להופיע בתוך הגוף. כשהיא תתחיל לרדת אל איזורי היצירה שלנו, אז נתחיל לראות את השם אהו-ה.

זה מוחין שיכולים גם להופיע במילים. אבל צריך להקשיב לתנועה שבמילים. לתנועה בה המילים נאמרות, או איך שהן נוצרות ומסתדרות. לפעמים, היא גם שיקוף של האסתטיקה של הבנאדם ולא רק של התוכן של האדם. במובן הזה האסתטיקה והתוכן מתאחדים. אחדות תוכן וצורה בשמות אהו-ה. האסתטיקה היא המרכז של התפארת, היא מרכזי היצירה שלנו. לא רק מה התוכן שאני אומר אלא איך אני אומר אותו, משקף משהו מהדרך בה אני נע בתוך המציאות. איך אני יוצר בתוך מרכזי הרוח. המקצבים, האסתטיקה, הם חלק מהשפה הזו. יש לי רעיון, אבל איך אני מבצע את הרעיון שלי, בתור יוצר, קשור לאהו-הות שלי, לא רק לרעיון שלי. שני אנשים עם רעיונות דומים יצרו את זה אחרת בתוך המציאות. האהו-הות שלהם שונות. במגילת אסתר יש שמות קדושים שהאר"י הכניס בתוך המגילה, כל פעם שהשליחים יוצאים משושן הבירה לכל הממלכה, מופיעים שמות אהו-ה במגילה. "רוכבי הרכש והאחשתרנים" סוסים, רמכים. כל פעם במגילה שמתחילים לרוץ מהמרכז אל הפריפריה מופיעים שמות אהו-ה.

זה משהו שצריכים להפנות לו קשב. כי אנחנו לפעמים כאנשי חשיבה שיושבים בישיבה לא תמיד קשובים לעולם של התנועה, ולא רק לעולם של התוכן. אבל הוא מאוד מהותי בהופעת הדעת לעולם.

כוונות אהו"ה

אבל השני מוחין האחרים הנק' חו"ג הם שמות של אהוה כנז' שם. ולכן צריך לכוין ג"כ אח"כ בד' אותיות אהוה בד' דאחד ותכוין בהם במלוייהם דיודין אלף הי ויו הי

שזה- אצבע בגימטריה.

ותכוין כי השם הזה הוא כללות החו"ג כי שניהם נק' בשם הזה.

על הד' של אחד נכוון עוד כוונה, שהיא בעצם ד' כנגד ארבע אותיות שם אהו-ה. אתה רואה בד' של אחד את שם אהו-ה מופיע. אהו-ה במילוי יודיין.

ואני מסופק מעט בענין זה הנז' אם הד' שמות אה"י הנז' הם מוח בינה והד' יה"ו הם חכמה. והרא"י לזה הוא כי הרי שמות אהוה האלו הם בחו"ג והרי נזכר כל הד' מוחין.

זאת הצעה אחת.

אבל היותר מוסכם אצלי ששמעתי ממוז"ל הוא כי הד' יה"ו הם ד' מוחין בכללותם והד' אה"י הם ארבעה לבושים בכללותם.

הוא מתלבט זה אם אהו-ה הם חלק ממערכת המוחין, או שיש מערך מוחין דאבא, מערך מוחין דאמא, וחוף

מזה- שמות אהו-ה. זאת ההתלבטות איך מארגנים את התמונה הכוללת.

ועי"ל בפסוק והיו הדברים האלה כו' כי שם ית' ענין זה של החו"ג.

אנחנו הולכים לשם. וזה בדרושי ק"ש דרוש ח', לא אצלנו.

שער הכוונות - דרושי כוונות קריאת שמע דרוש ח :

וכבר הודעתך בדרוש הציצית וגם לעיל במלת אחד כי עיטרא דחסד ועיטרא דגבורה
נקי אהו"ה ולכן תכוין עתה בר"ת של והיו הדברים האלה אשר

ראשי תיבות- אהו-ה.

אל שם אהוה כנז' שהוא עיטרא דחסד.

פרשת 'ואהבתי' פותחת ב'והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך', לקחת את האהבה, את
החסד, את האחד, ולשים אותו על הלב, וללכת איתו בחיים. זה נפתח עם השער של שם אהו-ה במילוי יודיין.
או- יתכן שפה יותר זה חסד, ויכולים כבר לכוון בהארה של חסד, של סגול. אבל זה יותר מורכב מזה.

והכוונה היא כי לעיל במלת אחד ירדו המוחין והיו כלולים החסדים במוח החכמה
והגבורות במוח הבינה ושם לא היו מתגלי' כלל.

שם אהו-ה לא התגלה למעלה באחד כי עדיין היינו בעולם תודעתי, בעולם חשיבתי של מוחין. כשאנחנו
יורדים לעולם הרגש, ל'ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך וכל נפשך ובכל מאודך', מתחילים לזרום לתוך
הגוף, שזה הק"ש של פרשת שמע ו-והיה אם שמוע, תנועות אהו-ה. אני לא בעולם המוחין ההכרתי של "שמע
ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", עכשיו מתחילות להיפתח תנועות אהו-ה.

אבל אח"כ התחילו לירד ולהתפשט במקומם כי בפי' ואהבת כו' והיו הדברים כו' יורדים
החסדים מן מוח החכמה אל מוח הדעת אשר שם הם מקומם....

'ואהבתי'- זה לפתוח את הדעת של האהבה. ללכת איתה בכל החיים. בפרשה ראשונה, שיש בה מ"ב תיבות,
כנגד שם מ"ב. המסע שאני הולך עם זה בתוך המציאות.

והנה אחר אשר נתגלו החסדי' בדעת שהוא מקומם בפי' ואהבת כנ"ל. הנה עתה גם
הגבורות מתגלות במקומם וכנגד' נרמז שם אהו"ה שהוא ג"כ עיטר' דגבו' הנרמז בר"ת
את השמים ולא יהיה כי ר"ת הם אהו"י

יוצא אם כן- שאהו-ה הוא כנגד החסדים, ואהו-י הוא כנגד הגבורות. למה? הרי אמרנו שאהו-ה זה גבורות?

אבל תכוין שהוא שם אהו"ה ויש בו מספר ה' יתירה לרמוז כי שם אהו"ה הם ה' חסדים
וצריך לכוללן עם החמשה גבורות למתק את הגבורות ונמצא כי שם אהו"ה עם כללות
הה' חסדים הוא שם בגי' אהו"י :

שם אהו-י הוא מרמז לשם אהו-ה, אבל השמאל כולל בתוכו מהארת הימין. יד שמאל מקבלת הארה מיד
ימין, שם אהו-ה של השמאל יהפך לשם אהו-י, ולא רק שם אהו-ה. שם אהו-י כולל בתוכו את כל האותיות
של השמות הקדושים. גם את שם הוי-ה וגם את האותיות של שם אהי-ה. לכן יש מהמקובלים הראשונים
שטענו שזה עיקר השם המפורש. שם אהו-י.

רואים שזה מופיע בגבורה, ועצר את השמיים- ולא יהיה מטר. זה הדין, הגבורה, שזה יואהבת את ה' אלוקיך'- והיו הדברים אשר אני מצווח על לבבך', זה האהוה- של החסד. האהוה- של הגבורה זה כשהתנועה נתקעת. הדעת של השמאל נתקעת, ואז יועצר את השמיים ולא יהיה מטר'. יש דעת של שמאל שמופיעה דין במציאות.

ולהבין זה אודיעך הקדמה אחת. דע כי לפי שאנו עומדים עתה בק"ש אשר עדיין לא ירדו רק המוחין דו"ק לכן אין כח בחו"ג להתפשט במקומם עד שיכנסו הג"ר של המוחין ואז יתפשטו החו"ג במקומם כי אין יכולת להתפשט במקומם עד גמר כניסת כל המוחין אבל הם מחוברים למעלה עם שני מוחין חו"ב כנ"ל ונמצא כי מה שהם מתפשטים עתה אינו רק הארה בעלמא בלבד ולכן נרמזו בבחינת ר"ת בלבד כנז'. ועדיין שרשם עומד למעלה כנז' עד ברכת אבות ולכן בפי' והיה אם שמוע אנו ממשיכין הארת החסדים עם הגבורות כדי למתקם יחד כנ"ל משא"כ אם כבר ירדו יחד כולם אל מקומם כי אז אין צורך אל הנז' לפי שכבר הם מחוברים יחד. ובאומרך וקשרתם לאות כו' ג"כ תמשמש בתש"י ותש"ר ע"ד הנז"ל:

גם מה שחשבנו עד עכשיו הוא לא מדויק. בעצם ישנם שלושה שלבים: בשלב הראשון, הדעת דחסדים ודגבורה, תקועים למעלה, כלולים בחכמה ובבינה, ב'שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד'. בשלב השני, ב'אחד-ה-אהוה-הות עדיין כלולות בחכמה ובבינה, הן עדיין לא מתחילות להאיר, מכוונים אותם, אבל הן גנוזות במאצילן, באו"א. בשלב השלישי, ב'ואהבת- מתחילה להפתח דעת דחסדים, וביהיה אם שמוע' מתחילה להפתח דעת דגבורות. דעת דגבורות היא המודעות לקשר החוזה ההדדי, אם החוזה לא מתקיים, נתקעת התנועה. כשהתנועה נתקעת לא יורד גשם. הפרנו את הברית, ועמ"י יגלה מארצו. זו הדעת דגבורות, של הרצוא ושוב. אבל, עיקר הדעת הזו תתפשט כשיכנסו המוחין של הג"ר, כי אז הדעת תרד למקום שלה. בינתיים - אם הג"ר לא נכנסו, אז הדעת עדיין נמצאת בראש, ולא זורמת למטה. כשהג"ר יכנסו לג"ר, אז הדעת יגיעו למקום שלהם ויוכלו להתפשט כמו שצריך. אז יהיו ה' חסדים שיתפשטו בה' גבורות, ואז בכל הגוף תהיה זרימה מתוקנת של דעת והדעת דחסדים ודעת דגבורות שינועו בתוך שפת הגוף באופן נכון, ויתחברו.

קריאת שמע זו ההארה. זה לא מופנם בנו עדיין, זה התנועה מתחילה להאיר בנו. זה השלב ראשון, ההכנה. כמו 'והיה אם שמוע', כהכנה לכניסה לא"י. עוד לא נכנסנו לא"י, כשנכנס, ויבנה בית המקדש במהרה בימינו, יהיה חיבור שמיים וארץ בפועל, בתוך החיים, אז אותה אהוה- תתפשט בתוך המציאות, דרך החיים, התנועה, היצירה, עם שחי בארצו, עם גשם שיוורד, וחיים שמתברכים ברצוא ושוב. זה יחכה לתפילת לשמונה עשרה.

חיים טובים

שם אהוה- בגימטריה זה- טוב. המקובלים מאוד עסקו בזה. הם התייחסו אליו כסוג של מוח. יש לו חכמה, בינה ודעת דחסדים ודעת דגבורות של אהוה-ה. ארבע כפול שבע עשרה, זה- חיים, שישים ושמונה. ביחד- זה חיים טובים.

החיים יפים- זה כשזה בתפארת. אבל הם טובים בדעת. אנחנו מבקשים בתפילת שמונה עשרה - חיים טובים ברכה ושלוש. שם אהוה- הוא בגימטריה- טובה. שם אהוה- הוא טוב, שם אהוה-י שזה השם של הנקבה, הוא טובה. טוב וטובה. היכולת לייצר טוב בחיים זה חלק מהמשמעות של המפגש שלנו. תיקון עץ הדעת טוב ורע. מקום שבו הקונפליקט נתקן למקום שיוצר טוב בחיים. זה חלק מהמשמעות של העבודה עם האהוה-הות,

היכולת לבחור בטוב, ליצור טוב, להופיע טוב- טוב לו וטוב לזולתו, להיות מיטיב, ולחיות את החיים ממקום של גילוי טוב של אחד. זה חלק מהמקום שנובע מהחיבורים של הקצוות של שמיים וארץ. זה גילוי שם אהו-ה. שם אהו-ה בכל המילואים שלו- הוא גימטריה קצוות. קצות זה- ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן של אהו-ה. זה חלק מהמשמעות של השם הזה, הוא נע בין קצוות. קצוות מייצרים קונטרסט, נפתחים לקצוות שמיים וארץ, והיכולת לחבר- זה התנועה של הידיים והרגליים, החיבור בין קצוות, מייצר את התנועתיות שמגלה סוג אחר של דעת, ייחוד, תנועת חיים. זה מאוד עמוק. שם אהו-ה לא זכה לפיתוח כל צורכו, הוא פוספס.

אהו-ה באלפ"ן, זה שם מ"ה, ואהו-ה בה"י"ן, זה גימטריה טל ומטר. יש פה כל מיני דברים שאפשר לשמוע. עשר פעמים שם אהו-ה זה גימטריה- נעים. גם נעים כ- נעים, נעימות, טוב ונעים. הנה מה טוב ונעים שבת אחים גם יחד. וגם נעים- במובן של לנוע. עשר פעמים שם אהו-ה. לנוע עם שם אהו-ה, בכל עשר הספירות, שנעות עם הטוב הזה של התנועה. זה סוג תנועה שיודעת לנוע בהרמוניה. לא פאסיב אגרסיב, תנועה אחרת. יש פה עולם, בקושי תמצאו אותו בזוהר, הוא לא ימצא הרבה בהאר"י. ברית מנוחה עוסק בו הרבה. המקובלים הראשונים ורבי אברהם אבולעפיה עוסקים בו ברמה כזאת או אחרת. אין לו הרבה, למרות שהוא חלק מרכזי מהמוחין שלנו.

זה מוחין של תנועה, שמתגלים דרך קצוות. קודם כל אנחנו נפגוש את המוחין- המוחין, חכמה בינה ודעת חסדים שבניהם, ועולם של למידה, עולם של תוכן, הוא עולם של שמות אהי-ה ויה-ו. זה רוב מה שתמצאו בכתבי האר"י. אבל זה רק חלק מהמוחין. יש עוד מוחין שלמים שזורמים בין כתפיים וקצוות ידיים ורגליים והם שמות אהו-ה. שלא זכו לפיתוח כל צורכם.

זוהר על קריאת שמע

נסיים בזוהר על ק"ש, בעניין שקשור ליחוד של ק"ש, כיחוד הידיים. ייחוד של יואהבת- יד ימין, יוהיה אם שמוע- יד שמאל. דעת דחסדים ודעת דגבורות, ויחוד הוי-ה אלוקים הוא גם במובן מסוים- יחוד ימין ושמאל.

זוהר וארא דף כו' - כז :

רבי אלעזר ורבי אבא, הו' שפיתח ליליא חד בבי אושפיזייהו בלוד, קמו לאשתדלא באורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר, וידעת היום ו השבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים. האי קרא הכי מבעי ליה. וידעת היום כי ה' הוא האלהים ו השבות אל לבבך.

זה הסדר : קודם כל תכניס מוחין, וידעת היום כי ה' הוא האלוקים, ואז תפנים את זה, תשיב את זה ללב. למה כתוב וידעת היום והשבות אל לבבך, כי ה' הוא האלוקים? מה ההשבה אל הלב עושה פה כחלק מתהליך הדרך? הידעת' היא למעלה והיא צריכה לבא ללב.

תו, והשבות אל לבבך מבעי ליה.

ולא לבבך.

אלא, אמר משה, אי את בעי למיקם על דא, ולמנדע כי ה' הוא האלהים, ו השבות אל לבבך ו כדן תנדע ליה.

עד שלא תדע בלב שהוי-ה הוא האלוקים, לא תדע. לא תעמוד על זה. לדעת בראש, לדעת היום שה' הוא האלוקים, עוד לא תדע. יש ידיעה של ראש ויש ידיעה של לב. ידיעת הלב- כשידעת היום והשבות אל לבבך

כי הוי-ה הוא האלוקים, אז תדע. אז תעמוד על הסוד.

לְבַבְךָ: יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע, דְּאֵתְכֶלֶל דָּא בְּדָא,

עד שלא תגיד למקום שבו אתה מסוגל לייצר אינטגרציה בתוך הלב, בין יצר טוב ליצר הרע, כח היצירה לטוב והיצירה לביש, שטמון בך, לא תדע שהי' הוא האלוקים. זה שבמוחין השגת את זה, עדיין לא די בכך. יש עוד שלב של ידיעה, שנבוא אל הלב אחרי שגמרנו להגיד- 'שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד'. כאילו הפסוק 'שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד'- לא מספיק באמת. כשאני עולה בחיק או"א, ומכוון, יש משהו עוד שמחכה.

*לְבַבְךָ: יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע, דְּאֵתְכֶלֶל דָּא בְּדָא, וְאֵיהוּ חַד, כְּדִין תִּשְׁכַּח כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים,
דְּהָא אֵתְכֶלֶל דָּא בְּדָא, וְאֵיהוּ חַד. וְעַל דָּא וְהַשְׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ, לְמַנְדַּע מַלְּהָ.*

השבות אל לבבך הוא חלק מלדעת את הדבר, הוא לא- לאיפה מפנימים. עכשיו אני משיג את זה ועכשיו אני מפנים את זה. זה חלק אינטגרלי מהידיעה עצמה. ידיעה של לב שנובע מחיבור בין קטבים, שהם קטבים רגשיים, לא קטבים הכרתיים בלבד. אלה שתי תנועות היצירה שלנו.

*תו אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, חֲיִיבִין עֲבָדִין פְּגִימוּתָא לְעֵילָא. מַאי פְּגִימוּתָא. דְּשִׁמְאָלָא לָא אֵתְכֶלֶל
בִּימִינָא. דִּי יֵצֵר רָע לָא אֵתְכֶלֶל בִּי יֵצֵר טוֹב, בְּגִין חוֹבֵייהוּ דְּבְנֵי נַשָּׂא. וּפְגִימוּ לָא עֲבָדִי, אֶלָּא
לוֹן מַמְשׁ, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, שָׁחַת לוֹ לֹא בְּנֵי מוּמָם. כְּבִכּוֹל עֲבָדִי וְלֹא עֲבָדִי. עֲבָדִי: דְּלֹא
יִתְמַשְׁדַּע עֲלֵיהוּ בְּרַכָּאן דְּלְעֵילָא, כְּמָה דְּאֵתְ אָמַר וְעֵצֵר אֶת הַשְּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר. וְלֹא
עֲבָדִי: דְּהָא שְׁמַיָּא נְטְלִי לוֹן לְגַרְמֵייהוּ בְּרַכָּאן מַאי דְּאֶצְטְרִיד, וְלֹא נְטְלִי לְאִמְשָׁקָא לְתַתָּא.
וְדַאי מוּמָם דְּאֵינּוּן חֲיִיבִין אֵיהוּ.*

מה הפגם שעושים החטאים? שלא כוללים את השמאל בימין. מפרידים בין שמאל לימין, ויצר הרע לא נכלל ביצר הטוב, כי זה שני דברים שונים. הם מפרידים בין יצר הטוב ליצר הרע, הם לא מביאים את יצר הרע להכלל ביצר הטוב. לאהוב את ה' אלוקיך בכל לבבך- בשני יצרך. צריך לאהוב את ה' גם עם יצר הרע שלי, לא רק עם יצר הטוב שלי. איך עושים אתה זה? זו שאלה. מה זה אומר לאהוב את אלוקים עם היצר הרע שלי? זו סוגיה חשובה. אבל הפיצול נמצא שם. כשמפרידים בין השמאל לימין, אומרים 'לא' לחוויבות לייצר אינטגרציה שבה גם הבקשות חיים שלי שעולות מהשמאל מחוברות לאותם רצונות טובים שלי שבאים בתוך הימין.

בזה הם גורמים חסרון, הם תוקעים את השפע. הימין רוצה להשפיע חסד, אבל השמאל, כיוון שהוא מופרד מהימין, לא יקבל אותו. זה עוצר את התנועה. עכשיו גם הימין נתקע, הוא בסטגנציה, רוצה להשפיע- ואין לו יכולת להשפיע. הוא תקוע עם השפע. זו התקיעה שנוצרת כשהשמאל והימין לא מתחברים. זה הפשט של הפסוק- 'ועצר את השמיים ולא יהיה מטר'. זה שם אהו-ה. מי שסובלת מהבעיה של התקיעה של השמאל, של התנועה של השמאל והימין, זו הארץ, שלא יבוא לה שפע והיא תגלה, מהארץ.

*תו, לוֹ בּוֹי, דְּלֹא אֵתְכֶלֶל יְמִינָא בְּשִׁמְאָלָא, בְּגִין דְּלֹא יִתְמַשְׁכוּן בְּרַכָּאן לְתַתָּא. לֹא בְּאֶלְיָוִי,
דְּהָא לָא נְטְלִי לְאֵת מַשְׁכָּא לְתַתָּא. מַאן גְּרִים דָּא. בְּגִין דְּחֲיִיבִין מְפָרִישִׁין יֵצֵר רָע מִיֵּצֵר
טוֹב, וּמִתְדַבְּקִין בִּי יֵצֵר רָע.... וְעִיד הָא דְּאֶמְרוּן וְהַשְׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ, לְאֵתְכֶלֶל לֹאן כַּחְדָּא,
שְׁמַלָּא בִּימִינָא. כְּדִין תִּדַּע כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים....*

מה זה 'לוי בוי'? למה יש בעיה ב'לוי בוי', לקב"ה? זה שהשמאל לא נכלל בימין? כי הברכות לא נמשכות למטה. חלק מהמשמעות של המשכת הברכות לעולם תלויות בזה שהשמאל נכלל בימין. שיצר הרע- הוא סוד

התשוקה שלנו, הוא התאוה של הארץ לשמיים. אם אני לא מסוגל להעלות את השמאל אל מול הימין, אז הימין תקוע. זה הכח להעלות מ"ן. כח העלאת המ"ן, הוא בשמאל. הוא במקום שמבקש וזוקק וצריך חיים, והוא מעלה את בקשת החיים בתוכו, שזה עיקר התנועה השמאלית. החסד, הטוב, הרצון מלמעלה, יבוא בימין. אבל אם אין שמאל שעולה לתוך הימין, הימין, לא יביא ברכות לעולם. היכולת שלו להביא ברכה וחיים, נתקעת.

*ר' אבא פתח ואמר, ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. כהאי גוונא
הקא אתרמיז יחודא קדישא, ואזקרה הוא לבר נש, לזי חדא שמא קדישא כדקא יאות,
ברחימו עלאה. בכל לבבך: דא ימינא ושמאלא דאקרי יצר טוב ויצר רע. ובכל נפשך: דא
נפש דוד, דאתיהיבת ביניהו. ובכל מאדך לאכללא לון לעילא ב אתר דלית ביה שעורא.
הקא הוא יחודא שלים למרחס ליה לקב"ה כדקא יאות. תו, ובכל מאדך: דא י עקב,
דאיהו אחיד לכל סטרין, וכלא הוא יחודא שלים כדקא יאות.*

הזוהר שומע את מה שדיברנו כבר בפסוק הראשון, בצורך לאהוב את ה' בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. האדם צריך לחבר ולאהוב בשני יצריו, גם מצד ימין וגם מצד שמאל. גם יצר טוב וגם יצר רע. הנפש של דוד- היא המלכות הקדושה, תמצא בניהם. היא תופיע במקום בו יש מפגש כזה. מפגש שמצד אחד יש בו את צד הימין, של האהבה והטוב לחיים, ומצד השמאל של הכמיהה, הבקשה, הערגה, הצורך והתשוקה. גם היא נפתחת בחיבור של אחדות אחת קדושה, ובאמצע, תופיע המלכות. תופיע נפש דוד.

האהבה העליונה זה אהבה שהיא באחדות אחת. שכוללת שמאל וימין ביחד. דבר נוסף, זה יעקב אבינו, שהוא התפארת, אוחז את הימין והשמאל ביחד, הוא מקום אינטגרציה. ב'כל מאודך' זה יעקב. היכולת לאהוב בכל לבבך ובכל נפשך, לחבר את הימין ושמאל ולחבר את המלכות באמצע, מי שמסוגל לזה- זה יעקב אבינו. 'ישראל' במובן של היכולת לתפוס את התפארת, את נקודת המרכז שתאפשר אינטגרציה לתוך שתי הקצוות, ולחבר אותם בציר האמצע.

מעבר לכך שהזוהר הזה רלוונטי לחיים בכלל, מבחינתי הוא לוקח צעד נוסף לכל מה שלמדנו עד כאן. כל מה שלמדנו עד כאן, היה עדיין בבחינת הפסוק 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד'. זו עבודה גדולה וחשובה, של פתיחה ותהליכי התחדשות תודעות אחדות וחיים. הצעדים הבאים הם היכולת להביא את זה לתוך האה-ה. לתוך 'ואהבת', לתוך 'והיה אם שמוע', לתוך מקום של חיבורי הימין והשמאל שבתנועת החיים, ולא להפריד בניהם. לא להפריד את הימין והשמאל בתוך תנועות החיים שלנו, בין יצר טוב ליצר רע, בין הוי-ה לאלוקים. להיות מסוגל להבין שאם לא נעשה את זה, אם לא נהיה מסוגלים לדעת שם את האחד, אנחנו לא באמת יודעים את האחד. חלק עמוק מהיכולת לדעת את מה שנולד בתוכנו ב'שמע ישראל' טמון בכך שאהיה מסוגל ללכת עם זה לתוך הגוף, לתוך הלב, לתוך המפגש בין הקטבים של הקצוות, של יצר טוב ויצר רע, ונהיה מסוגלים לייצר שם תהליכי אחדות שממתיקים את השמאל בימין, ומעלים את השמאל לתוך הימין, לאחדות חיים אחת. יש בתוכי מקום מבקש, זקוק, חסר, שמבקש בעומק חיים טובים. הוא רוצה טוב, אבל חיים טובים זה לא- כל טיבו דעבידו לגרמייהו עבידו. חיים טובים זה חיים שבאים בברית. חיים טובים זה חיים שצומחים ממפגש ביחד. חיים טובים זה הטוב לו וטוב לזולתו. חיים טובים זה המקום שהטוב של האה-ה פוגש את הטובה של ה אה-י, והופך את זה ביחד לחיים של 'הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד'. היכולת לייצר אחדות חיים משותפת שבו הטוב והמיטיב הוא טוב שבו אני יוצא מעצמי, ומצליח לייצר ידיעה של אחד, שמסוגלת לנוע ביחד, מהמקום שבו השמאל והימין הגיעו מלכתחילה. השמאל והימין בשורשם הם אחד. הצורך לחבר את הידיים יושב על זה שהידיים בשורש מחוברים בתפארת יעקב. הימין והשמאל הם קטבים שונים של האחד שמבקשים להפרות אחד את השני, להצמיח אחד את השני, ולהשלים

את תנועת החיים שלנו.

זה עוד מסע, שהוא מעבר, והוא מחכה לנו. לדעת ללכת עם המוחין למטה. אבל לא רק לדעת ללכת עם המוחין למטה, אלא גם לדעת שכשנרד למטה עם המוחין יחכה לנו שלב חדש. שלב העבודה עם האהו-ה. עם תנועות יחוד שהם תנועות יחוד שעובדות עם הלב, עם האינטגרציות הרגשיות ועם חיבורים שיתבררו לנו רק מתוך תנועת החיים. זה ההמשך של שמע ישראל. להוריד את זה לתוך הגוף.

תם ולא נשלם. באייר, נשלים את דרוש, בעז"ה ונסיים את 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. תנסו להמשיך ללכת עם בחיים, ואחר כך זה יוכל להתקפל לכם לתוך אבן אחת שנקראת שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד.